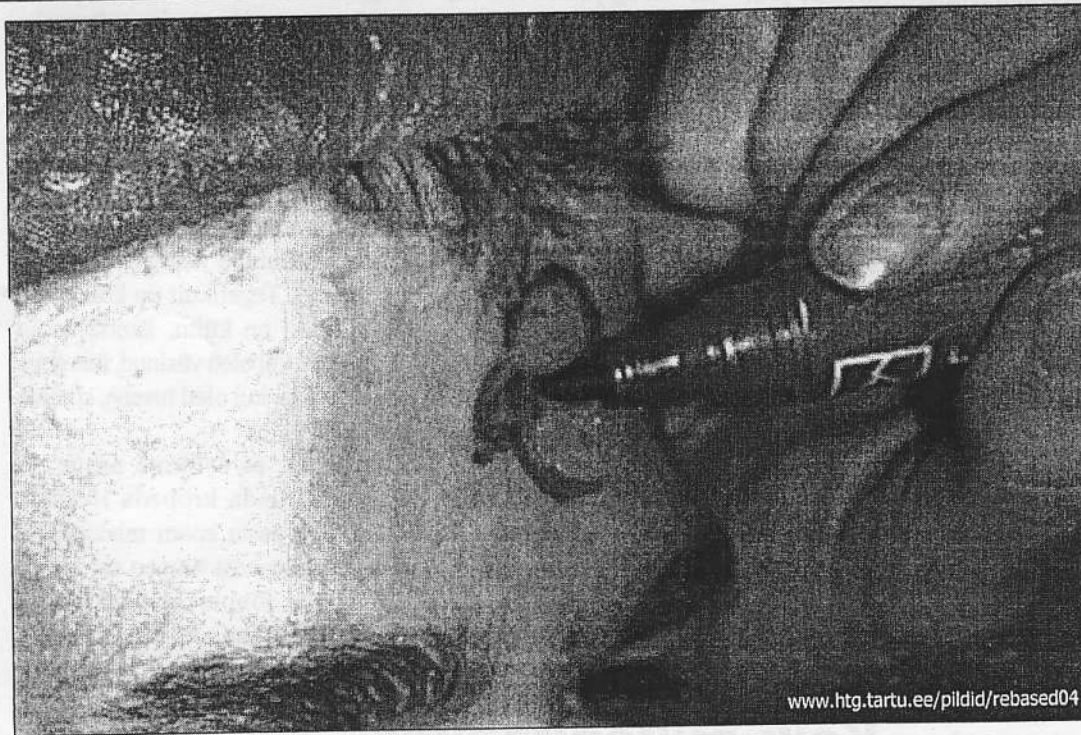

miilang

HUGO TREFFNERI GÜMNAASIUMI AJALEHT | AASTAST 1925

OKTOOBER 2004

www.htg.tartu.ee/pildid/rebased04

Rebased said ristitud

Liiri

Paanika. Kust ometi võtta roosad riided? Ja veel malevateemalised? Eks ikka kõige kaugemast kapinurgast, sealt, kuhu juba iga päev ei satu- miks muidu nägin ma neid rõveroosasid dresse esimest korda elus?

Hommik. Mu vennal vajas minu „stiilimuutust” nähes suu lahti. Ma ignoreerin teda. Et ma ei peaks aga oma roosa tüllseelikukesega (malevabaleriin) läbi linna marssima, tõi isa mind autoga kooli. Aga vaevalt olin oma jalad autost välja pistnud (paljastades nii oma erkroosad dressipüksid), kui üks eakas härra jäi teisel pool tänavat, suu ammuli, seisma. Tegin onule

nägusid, tõmbasin mütsi silmini ja lüdsin vaateulatuses välja. Mõnus! Kogu tähelepanu, süsi ja guaššvärv oli terve päeva jooksul suunatud ainult meile! Tundsime ennast tähtsana. Ning isegi piimahaisused juuksed ei rikkunud mu tuju. Eriti. Ainult ärevus pugus hinge: mis saab õhtul?

Kõike sai. Alates paduvihmast, lõpetades „vana sõbra” sinise guaššiga. Ja mis kõige üllatavam- kallid lindid olid mõelnud ka väiksekeste kõhtudele: ketšupit, vahukoort, porgandeid jagus kõigile. Tippihetk. Rebasevande andmine auväärt Treffneri kuju juures. Oli kottpime, vihma sadas ja kusagilt kostus

(jumala?) hää: ”Mina, rebane, luban...”. Ning 60 häält kordas öeldut kajana. Võin vanduda, et naised nutsid ning meeste südamed jätsid löögi vahele. Õhtu. Koolimajas koorisime endalt tilkuvad riided ning ühendasime need ketiks. Kinnitamata andmetel tegi minu klass rekordi.(!)

Teine tippphetk. Kuulutati välja rebaste päeva üldvõitja, kel on ühtlasi au võtta vastu järgmised pisikesed. 10E rõkkas...(me ei olegi luuserid!). Pidulõppes eestlastele omaselt: tantsis Uve, tantsis rebane ning tantsis ka tuutor. Tublid olid. Kõik. Jõudis pärale, et olen õiges kohas.

TÄNA LEHES:

Muljeid rebaste õhtust läbi uute treffneristide silmade (lk 10)

Sven Kukemelk (11e),
Varasem kogemus: aasta

Eesmärk: Tõsta künnendike huvi ÕE vastu, ÕE tegevuses kaasa löömise eest

ÕOV uue juhatuse valimised (lk 6)

Tänavuse lehe staar Mari Kalkun (lk 8)

Rebased töid HTG-sse jalgpallimängu traditsiooni (lk 11)

Sügis on kollaste lehtede kuu

Kes ütles, et sügis on trööstitu ja kõle, et meeles mõlguvad vaid kurvad mõtted ja kogu maailma hingevalu? Vaidlen vastu! Sügis on igatpidi erilisevärvilised puud ja kolla-puna-oranžid lehed, tuhmuv päike ja varahommikune paks udu. Ja on rebased, kes ei tekitanud endale probleemi kanda vähemalt korra igapäevasest veidi ekstreemsemas värvitoonis riidesemest. Isegi roosa tüllseeliku, sama eredate dressipükste kombinatsioon ning suu lahti jõllitavad härrasmehed tänaval ei vea tuju alla. Kiitus teile, noored treffneristid!

Jah, sügisel tulevad ka 2,1 kilomeetrit jooksu hommikuses jäises õhus, „taevast“ sülle kukkunud arvestuste nädal ning pimedad hommikud. Selleks puhuks soovitan käesoleva Miilangu numbri õpilasstaar Mari - orav rattas joogu kummeliteed sidruni ja meega, kuulaku kuldsete vahtralehtede sahinat ning võtku jalavanni.

Teetavaid õpilasi on koolis märgata küll, ka mõned vahtralehed on meie koolimaja jõudnud. Jalavannid on ilmselt koju jäänud. (Veel?).

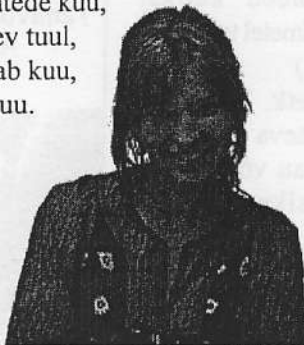
Pikki sügispäevi aitavad kahtlemata õhtusse veeretada head raamatud (mitte kohustuslik lektüür, vaid Miilangu lemmikud on vanad lasteraamatud) või mis veel parem, minge teatrisse, kontserdile, kinno! Ühes kooliaasta algusega on alanud ka sügishooaeg kultuuri maailmas. Miks mitte võtta koos klassiga ette üks ühine tearisse minek? Põnevaid üritusi jätkub.

Näed, sügis on tegelikult tore! Küll natuke porine, natuke vihmane, natuke halli taeva ja lahkuvate laululindudega, kuid kellele meeldiski igavene suvi?

Mulle meenuvad aga sügisega seoses alati Tätte lauluread:

Sügis on kollaste lehtede kuu,
torm on eriliselt tugev tuul,
vihmapärleis sätendab kuu,
käes on teine sügiskuu.

Mariliis

Orav rattas joogu sidruniteed!

Mari

Esimesel koolinädalal oli inimestes tunda energiat. Päikeselised suvemälestused, mis olid patareid täis laadinud, lausa kumasid neist läbi. Nõnda möödusid ka päevad justkui intertsi jõul - kui hoog juba sees on, siis nii lihtsalt pidama ei saa.

Paar unehäirega ööd, varast tõusmist ja märkamatu toimubki kaootilise suveelu vahetamine regulaarse koolirežiimi vastu. Ehmatusega taipan, et kõige põnevamadki tunnid ajavad haigutuse peale. Väsimus on juba sees, ei jaksa kõigesse süveneda, isegi kui tahaks.

Ümberringi kuuleb siginas-saginas inimesi, kes lausa mõnuga jutustavad, et neil on sada ja üks asja õlul ja ohh... kuidas küll seda aega leida? Kuidas küll orav rattast välja saab?

Ega ta vaeseke pääsegi. Tulevad aina uued ja uued asjad, mis tahavad tegemist. Aga ega käed rüpes istuda ka ei oleks mõtet ju? Sageli on nii, et ootad hinge kinni pidades üht vaba momenti.

Kõik miljonijahile!

Liiri

Järgmine lugu juhtus minu elu esimesel HTG koolipäeval.

Me olime just umbes viiekesi sööklas, kui helises kell. Ning meie kui korralikud (!) rebased lausa tormasime aatriumi poole (kuna see oli tol ajal ainuke „kindel koht“, kuhu oskasime minna). Seal aga peatusime, sest muusikakabineti numbrit ei teadnud meist mitte keegi. Peaaegu mitte keegi. Nimelt meenus mulle järgmisel hetkel nagu välgest taevast nr 230! Ja mõtlemata kuulutasin ma oma kaaslastele, et peame leidma ruumi nr 230. Sekund pärast minu mõtteväljatust möödus meist lugupeetud õppealajuhataja ja märgates, et me oleme

Ja siis, kui see saabub, ei oskagi sellega justkui midagi peale hakata. See, mis tegelikult söövitab, on rutiin. Rutiin - lugu sellest, kuidas kõik päevad muutusid üksteisele sarnaseks. Eks viriseminegi ole omamoodi rutiin. Kui see kellelgi elu kergemaks teeb, siis andke aga tuld! Tuleb osata enda elu ise mõnusaks teha. Pisasjad muudavadki päevad eriliseks. Suured asjad muidugi ka. Rohi vaimule on kuum kummelitee sidruni ja meega (energiasoovitus õhtustele õppijatele). Rohi hinge on kuldsete vahtralehtede sahin. Rohi kehale on õhtune jalavann (uskuge või mitte!). Tegelikult on kõik väga lihtne - kui on külm, kannu sooja kampsunit; kui oled väsinud, leia aega magamiseks; kui oled tusane, siis see pole patt.

Mäletan, et eelmine aasta oli koridoris tunda krõbeda röstsaia lõhna. See aasta enam miskipärast ei tunne. See-eest tunnen sel aastal hoopis tee lõhna. Ja pähklite ja šokolaadi lõhna. Ja uute rebaste lõhna natuke ka.

ähmi täis ja mitte tunnis, ta seisatas. Ta ei jõudnud suudki lahti teha, kui me juba läbisegi küsisime nr 230 asukohta. Õppealajuhataja vaatas meid küll natuke veidralt, kuid näitas siiski suuna kätte. Tolleks päevaks oligi asi unustatud...

Aga järgneva päeva infominutitel rääkis õppealajuhataja loo karjast peata kanadest (rebastest?), kes küsinud temalt kabinet 230 asukohta. Tema juhatanud nad küll kuhugi paremale või vasakule, kuid siis hakanud mõtlema, et kas siin koolis ikka on taolise numbriga ruumike?

Niisiis, kallid treffneristid, käige oma koolimaja läbi ning otsige üles see saladuslik 230. Kui leiate, saate miljoni.

Peatoimetaja: Mariliis Vaks

Toimetused: Helen Kirsipuu, Piibe Kolka, Mari Kalkun, Maarja Pehk, Kati Ong, Triin Arbo, Mihkel Järveoja, Liiri Oja, Anni Jatsa, Kadri Hint, Jaan Kalmus, Liis Mitt, Eva-Maria Kikkas, Kertu Veermäe, Pille Rinne, Hanna Nõmm, Madli Rohtla

Foto: Villem Koern

Küljendus: Ivo Kund

Juhendaja: Age Salo

miilang

Piimajõed jäävad kuivale

Mihkel

Eesti riik on võtnud vastu seaduse, mille järgi peaks alates käesolevast õppeaastast hakkama Euroopa Liidu toetusel tasuta piima saama ka gümnaasiumiõpilased. Treffneri gümnaasiumi piimaklaasid, nagu ka paljude teiste koolide omad üle Eesti, jäävad aga sel sügisel veel tasuta piimast tühjaks.

Treffneri gümnaasiumi direktori Ott Ojaveeri kinnitusele jääb kogu lugu raha taha, õigemini selle puudumise taha. Uskumatu küll, aga riik on pannud koolidele ja omavalitsustele kohustuse, mida pole riigieelarvest finantseerinud. Uudne piimaprogramm avalikustati liiga hilja, et Tartu linn või HTG

oleks saanud kas või oma kulusid veidi koomale tõmmata ja piima väljaostmiseks vaba raha tekitada. Tõsi, kulutatud raha saadakse ju taotluse esitamisel PRIA-st (Põllumajanduse Registrite ja Informatsiooni Amet) tagasi, kuid alles järgmisel eelarveaastal. "Mina ei kujuta ette, kuidas koolieelarvest seda raha võtta," tõdeb olukorra paratamatust direktor ja lisab juurde, et riigipoolne käitumine on vastutustundetu ning kogu süsteem imelik.

Koolidele ei tule appi ka erafirmad, sest on olemas üsna suur risk oma rahast ilma jääda, kui koolid ei täida riikliku programmi tingimusi ja pakuvad piima nime all maitsestatud jogurtit või mõnda muud programmi nimekirja mittekuuluvat piimatoodet. Olukorras, kus Tartu linnal pole raha, HTG-l

pole raha, erafirmadel küll on raha, kuid kardetakse riigi poolt seatud rangete tingimuste tõttu sellest ilma jääda, jäävad õpilased esialgu vähemalt kolmeks kuuks piimata.

Kui aga kooli vundamendi alt leitaks rahapada või kui linna uuest eelarvest tuleks piimatoetus, siis kuidas korraldataks Treffneris piima jagamist? Direktor ei ole selle peale veel pingsalt mõelnud, kuid ühe võimalusena näeb ta piimautomaati, kust igaüks endale valget vägijooki ammutada saaks. Kindlasti tuleks ka õpilasmavalitsusel viia õpilaste seas läbi uurimus, kuidas piimajoomisesse üldse suhtutakse. Kooli juhtkond toetab igati riiklikku algatust ning usub selle kasulikkusesse, kuid vägisi, nagu Ojaveer ütles, kellelegi piima sisse jootma ei hakata.

Kes sodis koolimaja?

Ilmselt paljud on märganud, et meie koolimaja peaukse juures on valget seina "kaunistatud" mustade maalingutega. Kes seda tegi?

Seda ei ole kahjuks võimalik kindlaks teha, sest nagu välja tuleb, ei salvestata meie turvakaamera midagi. Valvur lihtsalt jälgib, kes sisse-välja käivad. Huvijuhi hinnangul on need kritseldused tehtud nädalavahetusel, sest siis ei ole kohal ka valvurit.

Pille

Võimla uus silt

Alates sellest õppeaastast on meie kooli võimlale oma silt. Enam ei seisa spordiruumi ukse kõrval lihtsalt 228, vaid selle all ilutseb ka kirjutis "VÕIMLA".

Anni

Mõttekriips ja koma cekitasid humanitaarklassis furoori

Mari

Septembrikuu alguses leidis aset kahetsusväärne juhtum, mis vääril kindlasti lähemat uurimist.

"Ma ei saa aru, mis siin toimub!" kommenteeris juhtunut tundmatuks jääda sooviv õpilane. "Eesti keeles puudub mõnikord igasugune loogika," jätkas ta. Opositsiooni seast kostus arvamus, et paanikaks pole põhjust, sest sellist kooslust on ka varem nähtud. Sellele arvamusele leidis vähe toetajaid.

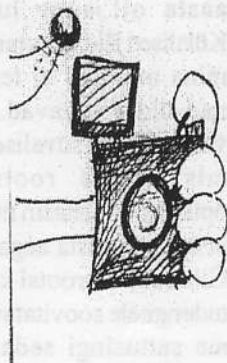
Samuti tundmatuks jääda sooviv eesti keele õpetaja märkis, et teema pole probleemne mitte ainult humanitaaride, vaid ka reaalklasside jaoks. Lähiajal lahendust paistmas ei ole.

Hans Hõrak soovitab:

"Kandke kõik pikki aluspükse. Briti talvel, kui tahetakse lumehangede vahel hüpata!"

Kes joonistab rebaseid?

Loomulikult on kõigile jäänud silma need toredad värvilised rebase pildid, mis vatsetele treffneristidele sooja vastuvõttu kuulutavad. Vahest olete tabanud end ka mõttelt, kes on autor? Aga palun, andekate joonistuste taga on Mirjam Laater 11 e klassist, kes ka Miilangut illustreerib.

"Kõige koledam oli õpetajate

Triin

Noor ajaloo ja rootsi keele õpetaja Kristiina Punga on tuttav nii paljudele treffneristidele kui ka õpetajatele - kolleegi ja endise õpilasena. Teda iseloomustatakse abivalmi ja malbe, sõbraliku ja kohusetundlikuna. Vene keele õpetaja Olga Kornilova räägib, kuidas ülitubli Kristiina kirjandi jaoks kunagi oma kassi ära mõõtis. Lemmiklooma oli ju vaja põhjalikult kirjeldada.

Kelleks tahtsite lapsena saada?

Minu suguvõsas on palju õpetajaid. Teadsin kuidagi algusest peale, et minust saab õpetaja. See tundus ainuõige ja loogiline olevat. Minu ema on õpetaja ja temaga väiksena koolis kaasas käies tundus kõik nii põnev. Koolis olid värviraamatud, mida koju kaasa ei tohtinud võtta, aga kohapeal võisin ma neid värvida. Need raamatud olid nii huvitavad. Kõige koledam oli õpetajate tuba, kus kõik need hirmuäratavad tädid alati küsisid, kuidas läheb ja muid selliseid asju. Peale ema pidasid õpetajaametit veel minu vana-ja vanavanaisa. Viimane neist oli õpetaja siin koolis. Ma ei ole vanavanaisa ise kunagi näinud, aga ta on minu jaoks alati müstiline kuju olnud, legend väga heast õpetajast. Mõtlen temast tihti.

Milline õpilane te olite?

Ma olen selle kooli vilistlane. Olen üsna enesekriitiline, kuid julgen öelda, et olin kohusetundlik. Tegin alati kõik vajaliku ära, kuid mitte kunagi rohkemat, kohustuslikele asjadele kulus mul nii palju aega, et ma ei jõudnudki lisatööd teha. Tagantjärele

arvan, et ehk ei olnudki see kohusetundlikkus väga positiivne omadus.

Milline oli teie jaoks HTG õpilasena ja nüüd õpetajana?

Oma kooliaja peale ma eriti tihti ei mõtle ja praegusega ei

Tuulepea. Tihti unustan pisiasju, näiteks panen rootsi keele harjutusse sisse õppimata sõnu. Üritan olla kohusetundlik, kuid alati ei tule välja, juba poolteist nädalat parandan mitme klassi töid. Alati saab kõike paremini teha.

Pisikene Kristiina Punga praeguses Treffneri koolis

võrdle. Ma ei vaja nostalgiat, sest töötan koolis. Kõige rohkem on muutunud koolimaja. Esimene klassiruum oli muide praegune geograafia klass. Süsteem oli teistsugune, kuid inimesed on samad. Mäletan turvalist õhkkonda, see on ka praegu olemas.

Kes oli teie klassijuhataja?

Klassijuhatajad vaheldusid meil suhteliselt tihti. 7.-9. klassini oli minu õpetaja Aime Punga. Viimane klassijuhataja oli õpetaja Maie Käppa.

Mis on esimene mõte sõna juures KOOL?

Rootsikeelne sõna rolig - rõõmus, tore. Hea koht, kuhu tulla ja kus olla.

Kuidas te ennast iseloomustate?

Tean, mida tahan ja kuidas sinna saada, kuid tee sinna on pikk.

Kust sai alguse armastus rootsi keele vastu?

Rootsi keelega hakkasin tegelema üheteistkümnendas klassis iseseisvalt. Minu sünnipäev on talvel ja sellel aasta oli suur lumetorm. Külalised jäid kaks tundi hiljaks, mina muidugi ei teadnud, et nad üldse jõuavad. Oodates võtsin riulilt suvalise raamatu, mis osutus rootsi keele õpikuks. Alustasin numbritega ja õppisin aasta aega päris ise. Ülikoolis on rootsi keel ajaloo tudengitele soovitatav aine. Nii ma sattusingi seda õppima, iseenesest väiksest peale mul suurt huvi rootsi keele vastu

polnud. Võimalik, et keskkoolis tekkinud huvi jäi püsima kuna rootsi keel oli sellel ajal natuke eksootiline. Minu jaoks oli rootsi keel salakeel iseenda jaoks. Tunnen ennast rootsi keeles hästi, mitte kindlalt, kuid mõnikord on mul midagi öelda ja isegi mõelda rootsi keeles lihtsam kui eesti keeles. Rootsi keel tundub lihtsalt õige. Sõimusõnadki tulevad esmalt selles keeles meelde. Hiljem on mul rootsi keelt palju vaja läinud.

Mitut keelt te valdate?

Õieti ei oska eesti keeltki puterdan. Kui mitu tundi järjest klassi ees räägin, lähevad mõnikord sõnad sassi. Õppinud olen rootsi, vene, inglise ja saksa keelt. Vene keele oskusega on suhteliselt halvasti. Inglise keelt õppisin kaua ja see meeldis mulle väga, kuid mingil hetkel vahetas rootsi keel selle minu armastatuima keele kohalt välja. Ülikoolis oli ladina keel kohustuslik. Mulle see meeldis. Ise olen uurinud prantsuse ja esperanto keelt, aga õppimiseks ei saa seda nimetada. Esperanto on tehiskeel ja ma tahtsin teada, kas seda on lihtne õppida.

Kas on siis?

Lihtne ehk küll, aga jõudsin järeldusele, et elavad keeled on palju põnevamad. Erandid ja erilised nüansid teevadki keele põnevaks.

Kumba ainet on toredam õpetada- kas ajalugu või rootsi keelt?

Mõnes mõttes on väga raske õpetada kahte ainet, kuid ühe ainega muutuks jälle rutiinseks. Rootsi keelt olen andnud kauem. Valikainet on hea anda, mul käib rootsi keeles suurepärase seltskond, kuid ainult valikaine ei annaks täit pilti koolist. Rootsi keele võlu on näha, kuidas inimesed täiesti uut keelt õpivad. Kuidas

tuba" - Kristiina Punga

esimene tund ei tunta tähestikkugi, kuid järk-järgult keele oskus järjest suureneb. Ma ei taha ajalugu kuidagi alavääristatada, seda on samuti tore õpetada.

Kas te mängite mingit pilli?

Õppisin üheksa aastat klaverit. Kaks aastat käisin igal laupäeva hommikul kell kaheksa klaveritunnis. Praegu eriti ei mängi, kodus klaverit ei olegi. Põhimõtteliselt õppimine mulle meeldis, kuid see oli raske töö. Hirmsasti kartsin esinemist, nende pärast ei osanud ma pilli õppimist nautida. Kõige jubedamad kontsertid olid ülikooli aulas. Tol ajal oli muusikakoolis käimine piin. Ma ei arva, et see aeg oleks raisatud, aga muusikainstrumenti peab hingega õppima. Muusikakool õpetas aega planeerima ja õppima ning tuli teistmoodi kasuks, kuid ikkagi kole oli. Väga kole.

Milline on suurim rõõm?

Väga hästi läinud tunnid. Teisi asju on ka, aga see oli esimene mõte.

Mida te suviti teete?

Viimastel aastatel olen üritanud olla iga suvi kuu aega Roots. Üldiselt ma ei ole suvede suhtes pretensioonikas, kuidagi on nii kujunenud, et suvel olen kantseleis. Kirjutan matrikleid ja dokumente. Sellel suvel olin peaaegu kõik päevad koolis. Kodus tegin remonti. Käisin kooli grupiga Kreekas.

Mis olid meelde jäävaimad hetked Kreekas?

Endale meeldis Akropol. Pildid ei vasta tegelikkusele. Mul on kaks korda elus selline tunne olnud, et ei saa aru, kas olen taevas või maa peal. Kõlmi katedraalis ja Akropolis. Väga võimas tunne. Olümpiamängud ei olnud reisi eesmärk, aga need jäävad mulle eredalt meelde. Hästi tore õpilaste

seltskond käis Kreekas. Kuna tavaliselt reisin üksinda, oli see reis minu jaoks eriline. Õppisin hästi palju.

Kas õppealajuhataja tütar olemine on teile kunagi eeliseid või piiranguid seadnud?

Kui ma õpilane olin, siis olid kõik kooli võtmed ema kabinetis. Kui ta kuskil kursustel oli, mida tol ajal juhtus päris tihti, käidi minu käest võtít küsimas. Ükskord segati mind selle pärast matemaatika proovieksamil. See tegi mind väga vihaseks ja tighedaks. Siiani küsitakse kantselei võtit, eeldatakse, et mul on sinna ligipääs. Tõrget tekitasid ka praktikandid, kes muutusid väga ettevaatlikuks, kui said teada kellega on tegu. Nüüd saan neist vist isegi natuke aru, aga siis tegi see mind hellaks. Õpilaseks tulevad meelde negatiivsed seigad. Kõige hullem oli see võtmejama. Ma ei tahtnud seda tähelepanu. Päris ära sellega ei harjunudki. Omal ajal mõtlesin, et oleks lihtsam mõnes teises koolis õppida, mitte et ema midagi teinud oleks, lihtsalt ma ei salli tähelepanu. Samas olen sellest väga palju õppinud, need kogemused on mulle pärast kasuks tulnud. Mind teeks tighedaks, kui ma saaks aru või teaks, et mul on eeliseid, aga seda ei ole. Kui tund on nässus või kontrolltööd parandamata, siis pean ikka ise hakkama saama. Ma ei leia, et see oleks tragöödia, lihtsalt liiga palju tähelepanu. Õpetajana ei ole vahet.

Nn. Punga maffia - olete te sellest terminist teadlik ja kuidas on see nii sattunud?

Ei ole teadlik. Maffia? See kõlab üpris jubedalt. Kes ja kuidas seda kasutab? Samas ei üllata ka eriti. Ülikooli ajal üks kursusekaaslane ütles mulle, et

mul on väga ilus perekonnanimi, siis hakkasin mõtlema, et on tõesti, aga minu jaoks oli see nimi kooliajal hirmusümbol. Ma kartsin seda, mitte oma ema, vaid nime. Sellega seostusid sellised

laused nagu "Punga tuleb!", "Tõuse püsti!" ja "Aknalaualt ära!". Mõnikord istusin meelega aknalaua peal. Kuidas minust õpetaja sai ja asjad nii sattusid, ma juba rääkisin.

Roheline töögrupp alustas kooliaastat seenelkäiguga

Hanna

24. septembril sõitsid rohelised Kiidjärvele, et üheskoos metsas käia, seeni korjata ja lihtsalt mõnusalt aega sisustada. Looduses veedeti nii reede õhtu kui ka laupäeva hommik. Lisaks seentele leidis roheline töögrupp metsast ka uusi sõpru ning innustust ühiste eesmärkide poole püüdlemiseks.

Roheliste sooviks on suurendada keskkonnateadlikkust HTG-s.

Selleks on korraldatud ökonädal ning koolimajja on paigutatud patareide kogumiskast. Roheline töögrupp osaleb aktiivselt ka erinevatel loodussäästlikku eluviisi propageerivatel üritustel.

Algaval aastal on plaanis ka palju uut. Näiteks sõidetakse juba oktoobri alguses Tallinna loomaaeda ekskursioonile. Loodussõbrad on oodatud töögrupiga liituma, et ühiselt parema keskkonna nimel tegutseda.

Loodusklassi rebasterets

Liis
Eva-Maria

29 septembril oli Jänese matkarajal väike loodusklassi mitteametlik rets. Korraldajateks olid 11 klassi loodused. Eriti hull asi kokkuvõtteks ei olnud, kui mitte arvestada plaanivälist mudamülgastes seiklemist. Rajal ootasid meid erinevad takistused. Näiteks muna läbi riiete andmine, roomamine läbi nõgesevõsa, jooksmine ~15kg matkakotiga, laulmine, naisekandmine ja palju muud. Vahepeal kostitati meid keedetud tatra ja siirupiga. Matkaonni jõudsime päris hilja.

Seal tehti teed ja sooja sööki. Kümnendikud lahkusid küll varem eesesisva bioloogia kontrolltöö tõttu, kuid seegi üritus oli üldkokkuvõttes positiivne. Kõik osavõtnud jäid ellu!

Reportaazh Hugo Treffneri Gümnaasiumi

Mariliis

„Tahad saada bossiks?“ kutsub õpilasesindus oma ridadesse uusi aktiivseid ja tegusaid noori. Sotsiaallainete klassi ukse ees on rahvast küll. Kas tõesti nii palju huvilisi? Lähemalt uudistades selgub aga, et need on siiski koorilauljad oma esmaspäevast proovi ootamas.

Klassis 203 valitseb märksa rahulikumeeleolu. Kõigest 20 noort aktivisti on võtnud nõuks kohale

tulla.

Eesrindlikult eristuvad tulevased kandidaadid juhatusse - **Andrei Gontšukov** ja **Sven Kukemelk**. Viimane jääb eriti silma oma laialdase hooplemisega teemal, kuidas just tema on tulevane ÕE president.

„...ma olen mitmele siin altkäemaksu andnud, et nad m mind valiksid...!“ jõuab minuni katkendlik lõõpimine. Nii-

nii, tundub huvitav! Kukemelk ei soovi aga rohkem oma meetodeid tutvustada ja püsib sealt kohalt natuke vait. Veidikese mõtlemise järel leiab aga, et puhas maine maksab ka midagi. Nii kõrgub ta mu kohal oma 205 cm-lise kasvuga, püüdes dikteerida mida

kirjutada ja mida mitte.

Selle aja peale lahkub üks noormeest.

Seega kaks minutut enne koosolekut on ruumis ainult 19 inimest. ÕE pole vist kõige populaarsem! Endine juhatus on kogunenud akna alla, paar rebast istuvad argliku näoga ja niisma kaasaelajad käivad sisse välja. Huvitav, kus see valitav rahvas siis on?

15.50 **Triin Paavel** (õpilasesinduse endine president) keksleb tahvli ees ühes õpetaja Jürgensteini haamriga. Loodetavasti ei kavatse ta seda

pabereid. Ilusad nelinurksed teised, ainult arusaamatuks jääb, mida ma nendega peale hakkan, kui juhatus viiest kohast on idee poolest täidetud ainult kaks.

Lahkuvad veel kaks noormeest.

„Kas tõesti pole meil ÕE entusiaste?“ uurib Triin peaaegu õnnetult, kui keegi intsiatiivi kandideerimiseks üles ei näita. Ilmselt on päris valus vaadata, kui järelkasvu ei tule ja oma töö niiviisi nahka läheb. Lahkub järjekordne inimene.

Ometi, kus häda kõige suurem, seal abi kõige lähem.

toru. ÕE sekretär **Pille Rinne** ei anna alla ja laseb kutsuda kaua, kaua....Senikaua astub välja julge kümnendik **Anni Jatsa**, kes ka enda kandidatuuri esitab. „C`mon, ma olin ka eelmise aasta kümnendik ja kandideerin!“ ergutab Pille.

Saabub hoogsal sammul **Eike Ennok** (varem küsitlute töögrupi juht). Triin: „Eike, kas sa kandideerid?“

„Ei!“ kostab Eike süüdimatu vastus ja ta istub rahulikult maha. Raamatut lugema. Aga kus ta sellega pääseb. Keelitatakse, meelitatakse ja annabki alla! Nii

vähe on vastupanu murdmisks vaha. Soostub küll, aga ainult infojuhi kohale! Endine infojuht Karen kirjutab heast meelsest Eike nime kohe kahe i-ga. Kogemata loomulikult.

Maarja ei võta ikka veel toru, justkui halba aimates. Vahepeal Karen ☐estikuleerib, kui suure heameelega Maarja siiski tahab juhatusse astuda. „Aga teeme nii, et valime ta ära - no ta võib

pärast tagasi astuda!“ leiab Karen. Triin nõustub leebelt naeratades.

Saabub veel kaks noorhärat. Taas on meid ruumis 20!

Kell on 15.59. Maarja ei vasta endiselt. Ei loe siin ilmas ka enam haigused. Nimi läheb tahvlile. Võib alata

HTG Õpilasesindus 2004/2005

rakendada, mõtlen hirmuga. „Kurat, see on katki!“ kostab nõrkinud hääl. Jumal tänatud mõtlen mina. Koosolek võib alata ilma stardipauguta.

Alustame kandidaatidega. **Karen Kangro** (endine infojuht) maalib hoolikalt tahvlile esimesi nimesid. Sven ja Andrei siis. Jagatakse

Mõeldakse omad reservid läbi. „Aga **Maarja (Pehk-M.V.)**!“ prahvatab keegi. Maarja on haigeks jäänud ega viibi elutähtsal koosolekul. Arutatakse isekeskis, kas Maarja võiks tahta või ei. Vastukäivaid argumente kui palju! Lõpuks leitakse abinõu. Helistame! Kuid otsitu ei tõsta

uue õpilasesinduse valimistest

tutvustamisvoor. Karen maalib siniseid lillekesi.

Ette astub Sven. Naeratab. Meenutades mõnd „suure poliitika“ valimiskampaaniat, tulevad kohe ka lubadused - Kukemelk lubab endise „ÕE-ga lolli tegemise“ asemel „kiiremaid ja dünaamilisemaid“ koosolekuid. Kellegi mobiil laulab selle peale. Samuti leiavad küsimused ja probleemid „operatiivsed lahendused“. Kommentaaride ja nägude järgi otsutades pole ta just üldine lemmikkandidaat.

Andrei, kes tahab asepresidendiks, tunudb palju elavam. Käed käivad hoogsalt üles alla nagu kavatseks ta kohe uut ÕE-d ehitama hakata. Asepresidendi roll meeldib talle kuna „tahab sõna sekka öelda, kuid ei viitsi juhtida.“ Andrei lubab lahtiseid uksi ja jätkuvaid

reformi. Tal läks tutvustamiseks ja küsimuste peale ainult minut võrreldes Kukemelgi kolme minutiga.

Anni, julge rebane, tuleb Kivilinna gümnaasiumi ÕE-st, kus oli lihtliige. Ilmselt on asjaolu, et ta kandideerib ka talle endale veel liialt uus, et ta vajab hiljuti üllatusest toibumiskes aega.

Eike. Kiire ja asjalik. Vuristab, käed tähtsalt puusas, oma kogemustest ja rollidest ÕE-s. Neid tal jagub nagu ka teadmisi ja võimekust. Kahju, et ta presidendiks ei taha.

Telefon...ja helistab Maarja! Ta on üsna kahtlevas olekus ja ebakindel. Ometi...Maarja ei vea ÕE-d alt ja ta kandideerib kõikide töögruppide juhiks. Pille, kandes tähtsat rolli Maarja eest esineda, astub tahvli ette. Ja kiidab oma esindatavat

taevani. Mida muud ta teha võikski!

Jälle kellegi telefon. Me elame siiski infosajandil. Nii...tahvilil on viis liiget, minimaalne arv kohti on täidetud. Endiselt on klassis 20 inimest, ometi ei soovi keegi neist veel oma kandidatuuri esitada. Vot nii lihtne ongi saada Hugo Treffneri gümnaasiumi ÕE juhatusse liikmeks! Kummaline ja ootamatu olukord. Peitub asi ainult passiivsuses või on tegemist millegi muuga?

Teeks avaliku hääletuse...või? Ikka tuleb kirjalik. Ülesanne on lihtne - kirjutada ainult nende nimed, kelle kandidatuuriga sa nõus oled. Vahet ju pole, juhatusse saavad kõik, aga teeme pealegi asja keerulisemaks.

16.12

Läheb

põnevaks...või noh huvitavamaks. „Kuidas saaksi minul olla konkurent?“ naljatleb Kukemelk. Märkimisväärne on aga asjaolu, et hääletusedelid jagunesid kolme leeri: kas kõigi nimed, ainult Eike, Anni, Andrei ja Maarja või AINULT Sven. Seega kokkuvõttes saadi küll enam-vähem ühepalju hääli, kuid oli näha, et Sveni „äraostetud“ publikum oli siiski kohale ilmunud, et oma kandidaati täiel rinnal toetada. Nagu tagumise rea noorhärred reetellikult muigavadki.

16.17 sellega oli uus ÕE juhatus kinnitatud.

Laulukooriga siiski ei suudetud võistelda Purunes ka minu arusaam, et õpilasesindus on populaarne paik ja inimesed tahavad juhtida.

Sven Kukemelk (11e), president

Varasem kogemus: aasta HTG ÕE lihtliige (nimi oli ka sporditöögrupis)

Eesmärk: Tõsta kümnendike huvi ÕE vastu, ÕE tegevuses kaasa löömise eest läheks kursus kirja, läbikäimine teiste koolide ÕE-dega (T3 aktiveerimine), info levik (ÕE tegevuse pidev teadvustamine infolehe kaudu)

Anni Jatsa (10e), sekretär, protokollija

Varasem kogemus: Kivilinna gümnaasiumi ÕE liige, ÕOV laagrid (5 Tartu kooli vahelised kohtumised)

Eesmärk: Kaasa lüüa ÕE tegevuses

Maarja Pehk (11d), infojuht

Varasem kogemus: Aravete keskkooli ÕE liige, Ambja põhikooli ÕE asepresident, HTG ÕE aktiivliige (kooliürituste töögrupi juht), Mitmed ÕOV koolitused

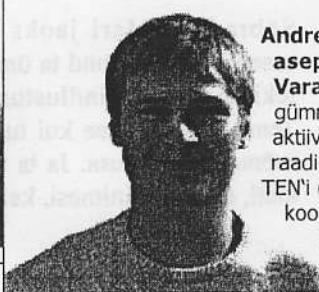
Eesmärk: jätkata infojuhi tööd, panna ÕE toimima, teadvustada, et ÕE eksisteerib ja on õpilaste jaoks olemas.

Andrei Gontšukov (11b), asepresident

Varasem kogemus: Tamme gümnaasiumi ÕE liige HTG ÕE aktiivliige (spordi-ja raadiotöögrupp), võtnud osa TEN'i (Tegusad Eesti Noored) koolitusest

Eesmärk: Muuta rahva suhtumist koolis toimimisesse

Villem Koern (10b), töögruppide juht

Varasem kogemus: Põltsamaa ühisgümnaasiumi universaalliige, ÕOV koolitused

Eesmärk: Aidata kaasa ÕE toimimisele, luua töötav süsteem

Kes siis ei teaks alati lõbusat ja andekat

Maarja

Esimene kohtumine Mariga, mida ma otseselt mäletan, leidis aset minu rebaseaasta sügispiknikul Taevaskojas. Tegelikult olin juba enne nende klassi kodulehekülge uurides imestanud, kes küll võiks olla see aktiivne ja tore Mari, kes alati midagi teeb või ütleb. Ja Mari on üks nendest päikesekiirtest, keda kohates alati naeratus näole ilmub.

Kooli(de)st.

Kui Mari 2000. aastal Ameerikast tagasi tuli, jätkas ta Kivilinna Gümnaasiumis 9 klassis. Ja tal tekkis kinnisidee tulla Hugo Treffneri Gümnaasiumisse. Ta ei tea, millest see mõte tekkis, aga kõige tähtsam on see, et see oli olemas. Päev, mil 2001. aasta katsete tulemused välja pandi, oli ilus ja päikesepaisteline. Mari tuli isegi koolist varem ära, et neid vaatama minna. "Ma ei tahtnud, et keegi suvaline mulle kuskil koridori peal ütleks, mis sai." Kuigi enda arvates ei läinud need katsed sugugi nii hästi, kui oleksid võinud minna, sai Mari HTG-sse sisse.

Nagu paljud enne ja pärast teda, arvab ka Mari, et Treffneris on ühed parimad õpetajad. Neil kõigil on oma eriline karakter ja nende tunnid on huvitavad, kuigi võrreldes Ameerikaga jääb Eestis puudu loovusest ja iseenda peaga mõtlemisest. Aga mis parata, ainekava on juba selline.

Keegi on öelnud, kui Eestis oleksid õpilastel samasugused võimalused nagu Ameerikas, siis oleksid eestlased geeniused. Ameerikas on olemas kõik vahendid arenguks - telekad, paberid,

paljundamine pole samuti mitte mingi probleem. Aga asi ei ole ainult materiaalses küljes - tundides ei ütle õpetajad kõike ette, faktideni jõutakse läbi loogiliste arutluste.

Kui Mari HTG-sse tuli, oli ta igal rindel aktivist. Ta oli väitlusringis, kooris, astus üles erinevatel kooliüritustel, kirjutas Miilangusse ja mingil huvitaval viisil sai temast ka klassivanem. Ja tihtipeale oli ta koolis hommikust õhtuni. Nüüdseks on ta maha rahunenud ja teinud omad valikud. Ja rebased, ka teile soovitab ta selleks, et te end lõhki ei kisuks, otsustada, mis on oluline. Väga hea on nimetada enda maksimalistiks, aga selle teostamine on hoopis

raskem.

Kuigi ta armastab väga Treffneri seltskonda ja tunnistab, et siia koondunud toredate ja huvitavate inimeste protsent on ikka väga kõrge, tahaks ta oma eluga mõnes mõttes juba edasi liikuda. "Ma tahan reisida. Ja ma tahan omaenda aega paigutada täpselt sinna, kuhu ma tahan." Mari ise ütleb, et tema käest on "viimase kahe kuu jooksul vähemalt 50 korda" küsitud, mida ta edasi plaanib teha. Vist iga abituriendi käest on? Aga ka mina ei jäta teda rahule. Ta vastab, et ei tea. "Mul on mitu suunda, mille vahel ma pole veel valinud. Aga eks ta vist sinna kultuuri-kunsti valdkonda jääb." Ta ei välista ka seda, et läheb hoopis paariks aastaks välismaale, et siis jälle Eestisse tagasi pöörduda. "Ma lähen eluga kaasa ja kasutan ära võimalused, mis pakutakse."

Sõbrad.

Sõbrad on Mari jaoks elu essents. Sõpruskond ta ümber tekitab teatud kindlustunde. Tema jaoks on see kui tugev, mõnus ja soe pesa. Ja ta teab alati, et leidub inimesi, kellele

reede õhtul helistada ja öelda, et "läheme nüüd Riiga!" Mari jaoks ongi elus tähtsad sõbrad, pere, eneseteostus ja MUUSIKA. Just nimelt suurte tähtedega. Ja jõudsimegi oma vestlusega sinna. Muusikasse.

Muusika

Väiksena läks Mari muusikakooli klaverit õppima ja nagu igal pianistil, oli ka temal hetki, kus ta kategooriliselt keeldus harjutamast ja tampis vihaga klahve, sest teda lihtsalt sunniti. Aga nüüd on ta õnnelik, et ei jätnud seda teed pooleli, sest see kadalipp, mille ta läbi käis, andis talle tugeva baasi. Soololaulmise kui sellisega hakkas ta alles Ameerikas tegelema. Seal toimus mingi lauluvõistlus, mille jaoks muusikaõpetaja ta ette valmistas. Tagasi Eestisse tulles võttis Mari pool aastat laulutunde ja lumepall veeres ja veeres ning muutus üha suuremaks. "Muusika on piiritu. Ta on täpselt nii lai, kui on idee või mõte."

Laule hakkas ta juba 6-7 aastat tagasi kirjutama. Alguses olid lihtsad ja rõõmsad laulukesed, aga mida aeg edasi, seda

Mari talvel Otepääl energiavarusid täiendamas

treffneristi Mari Kalkunit?

sügavamaks muutus mõte.

Ja siis tekkis MarR. Alguses olid Timo Petmanson, kes mängis kitarri ja Mari oma lauluga. Hiljem liitusid nendega Aigar, Sulo ja Raido ning oligi olemas ansambel, mis on oma eksisteerimise aja jooksul võitnud palju südameid.

Et vältida eksitsusi, seletab Mari lahti MarR-i nimeloo. Paljud on arvanud, et see tuleb tema nimest, aga tegelikkuses on asi sellest kaugel. Ükskord oli Mari isa pajatanud oma reisiseiklustest. Ka sellest, kuidas ta Venemaal taigades käis. Ning sellest, et seal asuvad suured külmunud sood, mida kohalikus keeles kutsutakse *mapb*.

Nad eestistasid venekeelse sõna, mis oli täpselt see, mida

vaja.

Mari meelest on nende ansambli puhul väikeseks probleemiks see, et kõik viis liiget on nii erinevad. Kõik on parajalt omapäi kõndijad. Tihti on raskusi sellega, et kõik üheks ajaks proovi jõuaksid ja ka muusikamaitsed on neil suhteliselt erinevad. Aga sellest hoolimata on nad äärmiselt andekad ja kokku moodustavad ühe väga-väga hea kollektiivi.

Tipphetkeks oli Mari jaoks nende sellesuvine teine kontsert Viljandi Pärimusmuusika Festivalil.

“Seal oli kuskil 1000 inimest, alguses oli ka telgis palju rahvast, aga sellal kui meie alustasime, hakkas järsku paduvihma sadama ja kõik

otsisid varju. Alati, kui kontsert algab, siis on selline väike hirm sees. Eestlane on lihtsalt selline, et ei saa vedama. Alguses oli publik veidi kinni, kuid ma teadsin, et inimesed elavad kõik hinges kaasa, aga esinemisega poole peale jõudes käis mingi klikk ja kõik muutusid hästi vabaks ja avatuks. See on iga kontserdiga nii. Sealt saabki seda energiat tagasi. Pärast esimest kontserti ma lihtsalt istusin ja jõin vett ning vaatasin enda ette, ma olin väsinud. Aga teise kontserdi järel oli mul tunne, et tantsiks terve öö läbi. Muide, meid plaksutati kaks korda tagasi.”

Vaba aeg

Marile meeldib pildistamine ja ta tegeleb sellega vahelduva

eduga, aga ainult siis, kui näeb, et tulevasel fotol on mõtet. Ta eelistab inimesi pildistada, isegi loodusfotode puhul tahab ta, et kuskilt paistaks mõni inimfiguur.

Veel armastab ta tohutult teatrit. Sellest rääkides läksid tal lausa silmad särama ja ta hakkas rääkima oma lemmiketendusest “Luikede järvest” Von Krahli’is. Kuigi see oli moderntantsu etendus, ilma sõnadeta, rääkis see nii palju ja oli paras elamus.

Veel meeldib talle teatri juures see õhkkond. Olete ju isegi tundnud vahel, et te ei viibi suvalises meelelahutuspaigas? Mari on omasõnusti selline inimene, kes eelistab teatrit iga kell kinole. Muidugi käib ta PÖFF-il, aga muidu on etendused ikkagi paremad.

HTG-s “ei retsita”

Kadri

Neljapäeval, seitsmendal oktoobril HTG-s mõllanud rebaste retsi ja õhtul toimunud jooksuga jäi enamik kümnendikke rahule, kuna polnud midagi eriti nilbet ning retsi oli ka parajalt.

Jooks sai alguse kooli parklast, kust saadi peatuspunktidest templite kogumiseks paberid. Rebased liikusid oma eripäraste riietega-roosa hommikumantel, sinine kittel jms. Paraku nägid nad pärast jooksu päris haledad ja märjad välja. Juba esimeses peatuspunktis ootasid neid ees üheteistkümnendikud värvipurkidega, millega rebaste nägusid värvida. Seal sai oma andeid demonstreerida ka lipu

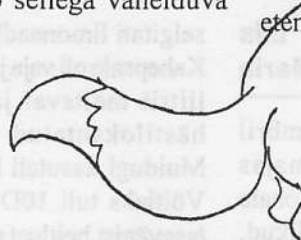
meisterdamise ja viisi leiutamise kooli hümnile, mille sõnad olid antud. Edasi läksid klassid juba lipuga. Järgnevates peatuspunktides pidid rebased igasuguseid imelikke asju tegema- kükke tehes prääksuma, tüdrukud poiste küüsi ja poisid huulepulka suus hoides tüdrukute huuli värvima, käsi kasutamata arbuusi aja peale sööma jms. Kassitoomel ootasid rebaseid ees ketšupipudelitega abiturientid, kelle tomatipasta naljad ei olnud sugugi leebed, vaid lausa jõhkrad. Aeti ju uusi kümnendikke taga ja prooviti ikka ketšupiga pihta saada. Enamike rebaste näod said ka söega kokku. Paljude arvates liiga pikk maa lõppes Treffneri kuju juures, kuhu jõuti läbimärgade ja külmetavatena.

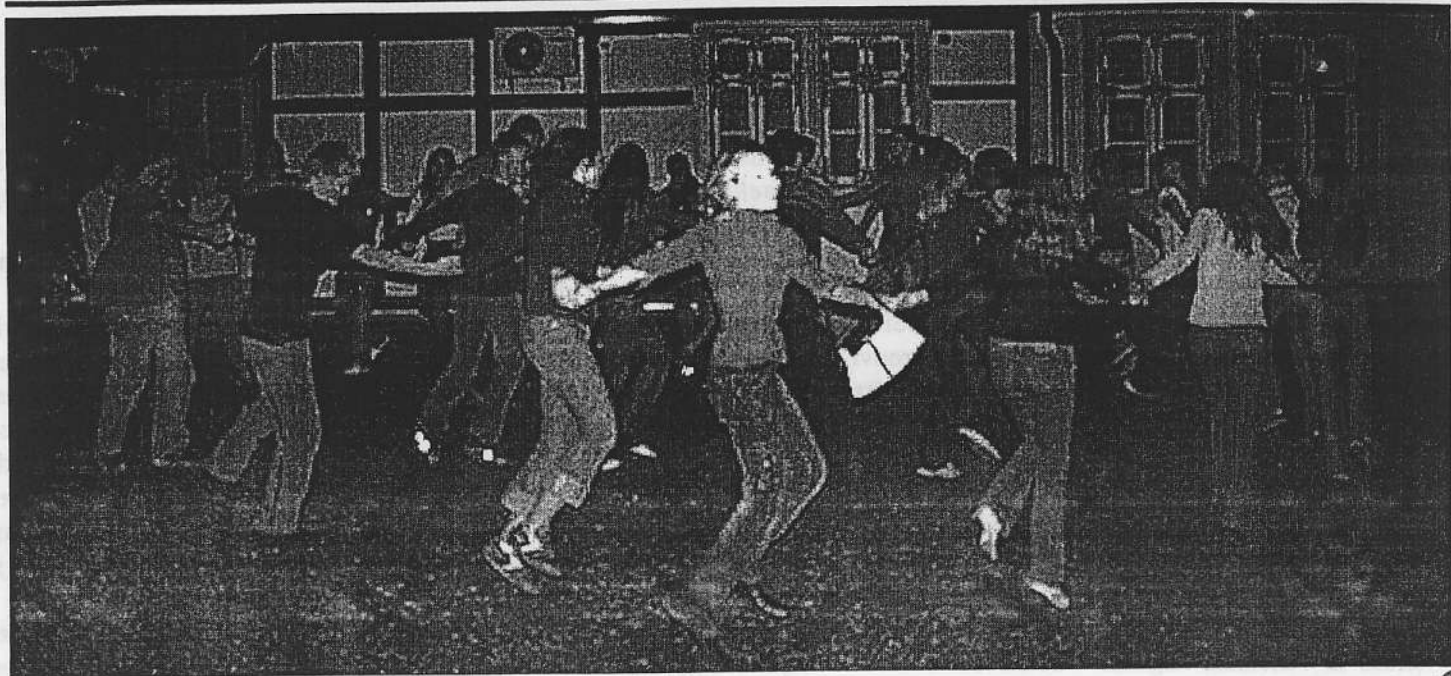
Ausamba juures andsid rebased vande, mida neile ette dikteeriti. Vande sisu oli, et tuleb aidata üheteistkümnendikke alati, kui viimased hädas on ja lisaks veel töötused õpetajate ees. Näiteks Toomas Jürensteinile vannuti magada püstol padja all. Pärast vannet pöördusid märjad ja mustad rebased tagasi koolimajja, kus toimus veel riieteketi võistlus, mille võitis 10 e, kelle kett ulatus aatriumist raamatukoguni, ja disko. Retsi võitiski 10. e klass kes korraldab järgmise aasta rebaste jooksu.

Kohati märkasid rebased ka märke läbimõtlemausest, aga üldmulje jäi enamusel positiivne. Paljude arvates oli üritus lahe ja klassi ühendav: oli parajalt retsi, mitte liiga palju ega vähe. Ka keldris toimunud

mähkme seest pruuni plöga söömise ja kilekinnastest piima joomise kannatasid uued treffneristid välja. Kõigile meelde jäänud vihm ja suured poriloigud olid omamoodi aktsioonelemendid.

Rebaseid endid tegi rahulolevaks see, et enamik kümnendate klasside õpilasi võttis üritusest osa ja tulid ka juba hommikul kooli klassile määratud värvides- kas lillas, rohelises, kollases, sinises või roosas. Tulemus oli kohati päris naljakas! Õpetajatelgi võis olla klassi ees imelik, kui pingiridadest vaatasid vastu näiteks ainult roosad õpilased. Õpetaja Toomas Jürenstein palus endalegi roosat paela, et klassi sobituda. Ka teistel õpetajatel on hea meel, et nad iga päev ei pea andma tundi kambale eredavärvilistele.

Rebaste tutvumisõhtu

**Liis
Eva-Maria**

Neljapäeval, 16.septembril toimus Lutsu teatrimajas rebaste tutvumisõhtu. Kohale olid kutsutud kümnendikud, kes moodustasid peolistest enamuse. Võisid tulla nii vanemate klasside õpilased kui ka õpetajad.

Nii umbes 20 minutit enne peo algust ootas rebaste ja muude treffneristide mass teatrimaja ukse taga, sisse aga lasti 10 minutit hiljem.

Sisse saades oodati huviga, mis edasi toimub. Juhtus see, et lavale tulid õhtu juhid Käuks ja Andrei. Nad tutvustasid iseendid ja õhtu plaani. Seejärel alustati võistluste-mängudega. Esialgu ei võtnud värsked gümnasistid vedu - vabatahtlikke peaaegu ei olnudki. Kuid siis tegid mõned julge teo ja astusid esimese sammu. Peagi olid kõik võistkonnad koos. Igast klassist oli vaja poissi ja tüdrukut, lisaks tehti veel üks segameeskond. Parimad

selgitati limonaadi joomisega. Kahepeale oli vaja juua poolteist liitrit maitsvat ja eelnevalt hästiloksutatud limonaadi. Muidugi kasutati ka kavalust. Võitjaks tuli 10D klass, kuid tasavägist heitlust pakkus 10A. Nüüd kutsuti lavale koorilauljad ja pandi laulma tuntud kaanonit "Sepapoisid". Järgmine mäng oli samuti kulinaaria valdkonnast. Seekord tuli ära süüa suur kausitäis vahukoort (ülevahustatud ja ilma suhkruta!). Taaskord võidutses 10D. Neile söömine vist meeldib. Sellega võistlusteseeria veel ei lõppenud. Igal kümnendal klassil tuli moodustada pikk kolonn. Algas kallivõistlus! Siin aga olid edukaimad ja kiiremad kallistajad 10A klassi rebased, kellel on au ka järgmine aasta korraldada rebaste tutvumisõhtu ning võidukallistamine. Lisaks said nad uhke suure kaardi. Selle ettenäitamisel on neil õhtujuhtide jutu järgi õigus kalli nõuda.

Ood tutvumisõhtule!

Kertu

16ndal septembril toimus siis meie kauaoodatud üritus, mis võis osutuda ka rebaste esimeseks võimaluseks sisse sulanduda ja endast head muljet jätta. Kas seda just endale eesmärgiks oli tarvis püstitada jäägu igaühe enda otsustada.

Agapidu oli tore. Korraldamise koha pealt nuriseda ei saa, olgem ausad! Tegelikult limonaadi oli liialt ja õhukonditsioneerist oli ka puudus. Nii et palju umbset õhku ja sooja gaasijooki - mida rohkem, seda uhkem.

Isiklike muljete järgi võin öelda, et kõige parem osa oli Viva Las Vegase imiteerimine. See oli lausa lapsikult vahva! Loomulikult oli iga osavõtja ümber kari subjektiivseid pooldajaid ning oma klassivend tundus ikka parim! Siiski pani C-klassi Ants võistluse auga ja siivutult kinni.

Toimus ka nõndanimetatud iga-aastane kallivõistlus, mis näitas, et kohal oli kõva enamus uutest ja kogenematutest HTGlastest. Küllap see siis näitab, kui suure

südame ja kallistavate kätega õpilasi kooli võetakse. Igatahes ei ole veel tähele pannud, et võitjad oma privileege kõigi kallistamiseks kasutanud oleks. Laval ringi karglevatest pidulistest puudust ei olnud. Algul oli ikka see teada-tuntud häbelikkus, aga mida õhtu edasi, seda julgemaks muutusid häbelikumad ja ülejäänutest ei tasu rääkidagi. Kontsert läks kõigile peale. Kome bändi asemel oli neli, kui ma millestki just väga vales aru ei saanud. Igaühel oma lemmik, mõni lemmikumgi. Kui üldse midagi hästi mäletan, siis arvatavasti klassivenna hommikusi hädaldamisi valutava kaela kohta.

Mida siis veel? Usun, et vaatamata liigsetele entusiasmihoogudele lämmatavas õhus ja rahva tunglemisses, mis tegelikult käivadki asja juurde, jäid enamus rahule. Oli olemas kõik, mida üks kümnendik oodata võib, et õhtu korda läheks: lava, loba, limonaad ja vahukoort.

FC Känguru - Treffneri jalgpalliklubi lugu

**Madli
Jaana**

Värskete treffneristide jalgpalliklubi FC Känguru on pidanud juba esimesed treeningud ja 16. oktoobril astutakse vastu Miina Härma Gümnaasiumi jalgpalliklubile.

Suve hakul 2004 rääkisid MSN-is oma argijutte kaks poissi, Ardi Tampuu ja Mirko Kikkamägi. Ardi käis tol kaugel hallil ajal veel Tartu Descartes'i Lütseumis, Mirko aga Tartu Kommerts-gümnaasiumis.

Poisid olid oma vahel tutvunud juba aasta varem, riiklikul geograafia-olümpiaadil Türil. Nad said kiiresti sõpradeks, kuna jagasid ühiseid huvisid paljude asjade vastu. Üks neist - üks olulisimaid - oli jalgpall.

Saanud mõlemad sisse HTG-sse, kus puudus jalgpallitraditsioon ning teades, et sinna tuleb kindlasti palju jalgpallihuvilisi poisse, otsustasid nad luua jalgpalliklubi.

Alguses oli see lihtsalt mõte. Mõte, mis sai teostuse esimese trenni näol Tähtvere pargis. Ka kooli huvijuht võttis idee avasüli vastu ning lubas toetada klubisärkide ja väljakurendiga võistlusteks.

Klubi nimekirja pandi kokku juba teisel koolinädalal. Ardi ja Mirko käisid klassist klassi ning küsisid, kes oskab ja tahab jalgpalli mängida. Need, kes

oma arust oskasid ja kindlasti tahtsid, said meeskonda.

Nimi tuli juba enne - augustikuu viimastel päevadel, Ardi ja tema venna ajurünnakust. Nime seletavad poisid ise nii: Treffneril pidavat Austraalias olema sugulasi, kuid kes muu elab rohelisel mandril, kui mitte känguru? Niisiis peab meeskonna nimeks saama FC Känguru. Ja peale selle, nagu ütleb Mirko, on Kängurul selline mõnus kukkur kõhu peal, kooliraamatute jaoks ideaalne, niisiis on nimi ka haridusega

taktikaga põhikoosseisu ei saa, ütlevad poisid nagu ühest suust. Valik on suur, põhikollektiivi pole eriti lihtne pääseda. Selleks ongi vaja treeningutel kohal käia. Oma silm on ju kuningas - meeskonda võetakse need, kes on ennast harjutamisel heast küljest näidanud.

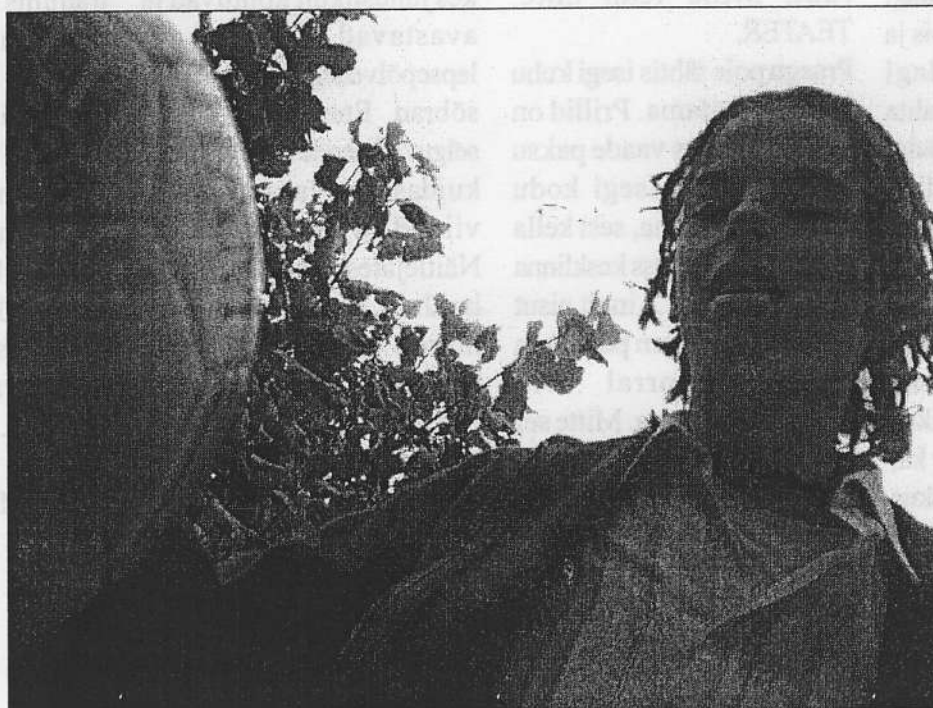
Poiste sõnul oli meeskonnas küll alguses väikesi erimeelsusi, ent nüüdseks on need taandunud. Team on stabiilselt tugev, kõik mängijad on mänginud kas mõne klubi eest või on lihtsalt väga suure

võistlusmoment ning poisid arvavad, et ka juhtkonnal peaks võidu üle hea meel olema. Kuid kaotus? Kaotuse puhul on asi samuti lihtne. Mängust tehakse omad järeldused. Need, kes kehvasti mängisid, lendavad kindlasti põhikoosseisust välja või hakkavad saama lisatreeninguid. Kevadeks loodetakse koondis igatpidi valmis saada (muretsetakse ka oma vorm), et siis härmakatele revanši nõuda. Siiski usub Ardi võitu, sest Treffneril on teadupärast parem fännklubi. Selle tekkimisest niipalju, et

Ardil ja Mirkol endil pole asjaga midagi pistmist. Tulid lihtsalt inimesed ning korraldasid asja ära. Käidi ka ühel treeningul, kus FC Känguru mängis Hooviliigaga (koosneb suures osas FC Tammeka liikmetest) ning toetati oma meeskonda julgustava kisaga. Koosseis oli tookord aga veel väike. Nüüd on fänne juba päris palju ning siinkohal teemegi väikese üleskutse: kõik FC Känguru fännklubisse ja 16. oktoobril mängule!

Oma inspiratsiooniks peavad poisid eelkõige armastust mängu vastu

ning soovi aidata Tartu jalgpallikultuuri kõrgemale tasemele. Mirko ütleb, et tal on veel mõte kunagi tulevikus noorte jalgpallurite treenerina kätt proovida ning lisab, et praegune tegevus arendab kindlasti ka tema enda mänguoskust. Tema eesmärgiks on, et FC Känguru valitseks järgnevad kolm aastat koolidevahelisi võistlusi ehk siis 2007. aasta lend linna parimaks!

Üks FC Känguru loojatest - Mirko Kikkamägi ja tema võimas pall

seotud, kuna kõik treffneristid käivad hea meelega koolis ja pühenduvad õppimisele.

Kuigi arvatakse, et sellise kooli kõrvalt nagu Treffner pole võimalik tegeleda tõsiselt jalgpalli või üldse spordiga, on see arvamus ekslik. Ardi sõnutsi seisab asi täielikult tahtmises. Kes teeb, see jõuab. Kuulsime tema käest, et kõik klubiliikmed ei käi treeningutel kohal. Mõnedel pole lihtsalt piisavalt tahtmist. Kuid sellise

mängukogemusega. Ardi ja Mirko ise käivad jalgpalliklubis Merkuur.

Esimesele mängule, mis toimub 16. oktoobril Miina Härma Gümnaasiumiga, minnakse kõrgete ootustega. Meeskonnavaim on hea, osavaid ja kiireid mehi meeskonnas jagub ja võidutahe on samuti suur. Teadupärast on ju Miina Härma ja Treffneri kui Tartu kahe kange vahel olnud ajast aega väike

Vabandage...järgmine on teie peatus!

Millest sa trammipeatuses mõtled? Kas tilinaid ja kriukse kuulad? (Misasja?) Kas kande-kottidega tädi oled kunagi trepist üles aidanud? Millal sa üldse viimati trammiga sõitsid? (Õmmm.)

Kas trammis on teine tunne kui linnaliinibussis? Kasselles võib olla midagi toredat? (Heh...) Kas sa tahaksid ise olla see kande-kotiga tädi? Kas selles võiks olla midagi toredat? Kas jalutuskepiga ja kande-kotis on midagi toredat? Kas me võiks tahta vanaks saada? Mitte jääda, vaid saada? Ise tahta? Mitte karta? (Hull peast!) Kas ise veel vaevalt täiskasvanu "tohib" selle peale mõelda? Mina ka ei teadnud, kas tohib. Kolm õpetajat ütlesid, et ei tohiks. Huvitav, miks? Võibolla paljud ei mõtle ka, ülearune keerulisus ja raskus ja kaugus ja etteennustamatus ja paratamatus ja "tuleb mis

tuleb"-lisus. Pealegi usume õpetajaid, nemad meile kui tõe kuulutajad. Aga nüüd ehmatas: nad pole ainukesed!

Inimene, ära õpi kogu aeg, isegi reaalkas. Ärka üks hommik ja võta "teised prillid". Võta kohe paksud nagu pudelipõhjad, vanaisa omad. Ja siis hakka vaatama, mis veel olemas on, peale selle, mida sa iga päev näed ja millest sulle õpik räägib. Niidiotsi on musta miljoni ruut. Mina tean ühte: TEATER.

Praegu pole tähtis isegi kuhu ja mida vaatama. Prillid on tähtsad! Ja uus vaade paksu klaasi tagant. Isegi kodu lähedal saab näha, sest kella seitsmeni käib buss kesklinna küll. Viib kõiki. Ainult pisut on kahju, et tramm pole. Aga järgmisel korral võib Tallinnasse minna. Mitte sel korral. Praegu ja siin on Tartu. Väike Vanemuine. Kell seitse. Link, kava, mantel, pilet, lava. Mina ja sina ja meie. Sametkate kõrval, ees,

pea kohal. Inimesed. Uute prillidega vanad inimesed. Vanade prillidega uued inimesed. Täna on nemad julgenud tulla. Laval on trammipeatus (*milles nad seal mõtlevad?*) Vladimiri väljak. Ja tädi kande-kottidega (*lähed ja aitad?*) ja onu jalutuskepiga (*kas see on toredus?*) ehk Herta Elviste ja Lembit Eelmäe. Lugu on kahest v a n a i n i m e s e s t sotsialismijärgses Peterburis, kes juhuslikult kohtuvad ja avastavad siis, et on lapsepõlveaegsed naabrid ja sõbrad. Etenduse jooksul selguvad nende kurvad lood, kuidas elu vaesuseni on viinud ja õnn kaotatud. Näitlejatest abielupaar on laval aus. Ehtsad on mured mured ja armastus, mis teeklaasist ja kotisangast paistma hakkab. Ausad on liigutused ja hääled. See viimane, mis reedab, et süda on noor. Esimesed laused lavalt ehmatavad, sest kohe lendab ära vähemalt 50

aastat näitlejate turjalt. Kõik on nii nagu kunagi ammu varem. Tegelaselaval ja ka nendes, kes päriselt peatustes istuvad. Vahepeal möödub tramm ja tiliseb (*kuuled?*). Lavakujundus sõidab tuba kujutava kastina esiplaanile ja tagasi, kui külaskäigustseen läbi saab. Nagu tramm.

Ja ma vaatan neid ja julgen mõelda, mis minust vanana saab. Kas ma saan endale aedviljavõrgu ja pearäti ja trammis tasuta sõita? Ja kas ma olen siis sama mina? Ühes taskus pensionitunnistus ja teises ikka veel õpilaspilet.

Näen ja mõtlen millestki ja õppekavas seda pole. Uued prillid on head. Palun, proovi, kasvõi üks kord. Ma ainult hea pärast pakun. Ise lähen käin vanaema juures korra. Läbi järgmiste prillide vaatamas. NÄGEMISENI!

Rüütli tänava rekonstrueerimine.

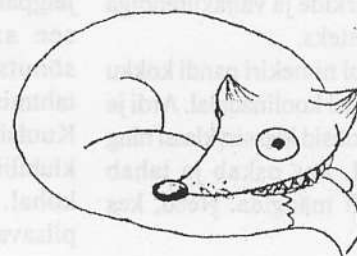
Anni

Selle õppeaasta alguses hommikuti kooli kõndides peavad enamus treffneriste turnima ning kõikvõimalikke imetrikke sooritama, et Rüütli tänava kunstlikku kuumaastikku läbida. Nimelt käib juba juuli kuu algusest peale Rüütli tänava rekonstrueerimine, mis peaks andma meie kodulinna

tänavale seda-sorti ainulaadse ning kauni välimuse, mille sarnast põhjamaades küll ei leidu. Olgugi, et praegused olematud jalakäijate rajad ning mättad ja mullahunnikud teevad kooli ja kodu vahelise liikluse vaevanõudvaks, peaks järgmise aasta hansapäevadeks olema tervel Rüütli tänaval saksa klinkertellistest kate,

istepingid, haljastus ning omapärased tänavavalgustid, mis kumavad alt üles, mitte ülevalt alla. Majade äärde laotakse vanadest graniidist munakividest sillutis, et tuua sisse midagi vanast Tartust. Teatud osa teetöid püütakse ära lõpetada juba selle

aasta novembri kuu lõpuks, kuid istepingid ning puude istutamine lükkub kevadesse.

Terry Pratchett "Mort" - Armastus vs Surm

Helen

Paljud inimesed on aegajalt mõelnud surematusele. Mõned on isegi üritanud seda saavutada. Pealtnäha absurdne üritus, kas pole? Kuid kes teab, võib-olla on siiski võimalik igavest elu nautida (või siis selle käes piinelda).

Kettamaailmas oli olemas vähemalt üks moodus surma vältimiseks. See oli Surma ameti ülevõtmine, kuid see võimalus avanes kõigest jhele inimesele. Ühel mitte eriti ilusal päeval otsustaski Surm õpipoisi võtta, kuna ta ise soovis töötegemisest veidikene puhata. Sobivaks õpipoisikandidaadiks osutus hädapätaka tunnustega, aga hea südamega Mort.

Mordi isa arvates oleks tema pojast võinud veel kodumajapidamises asja saada, kuid oma venna soovitusel viis ta poisi siiski laadale, et see sealt endale ameti leiaks. Olukord tundus otusetu (kes siis tahaks enda õpipoisiiks luidrat olevust, kes riiete asemel kannab midagi

kartulikotilaadset), kuni hetkeni, mil Surm oma väljavalitud poisile järele tuli. Kuna muid väljavaateid tööd saada Mordil ei olnud, siis võttiski ta vikatimehe pakkumise vastu.

Esialgu sujus kõik kenasti, Surm õpetas ja Mort õppis. Aga kui mängu tulid Surma tütar Ysabell ja teener Albert ning printsess Keli, kelle vastu pisivikatimehel tunded tekkisid, said alguse sündmused, mis poleks iilagi tohtinud aset leida. Päästes Keli elu, tegi Mort ninanipsu nii Universumile kui ka inimestele, kes juba mäletasid printsessi surma.

Pratchetti äärmiselt vaba kirjastiil ning ülielav fantaasia ei jää vaka alla ka selles raamatus. Suurepäraselt väljatöötatud isiksused nagu Surm, Ysabell ja Keli näitavad alles arenemisjärgus ebakindlat Morti veelgi armetumana, kui ta tegelikult on. Kuigi, mis seal salata, ka Mordist saab küllaltki

iseteadlik, oma koha eest võitlev mees. See võtab tal lihtsalt natukene rohkem aega. Loomulikult ei puudu ka sellest raamatust Kettamaailmale iseloomulik hõng ning Ankh-Morporki omapärane ja ülimalt rikkalik ööelu.

Tegemist on väga kaasahaarava teosega, mille põhjal Eesti Draamateater on lavastanud ka näidendi "Mort. Surma õpipoiss". Eelkõige köidab see raamat oma fantaasiarohkuse ja teada-tuntud Pratchetti

teravmeelse huumoriga (muide, Pratchetti peetakse Inglismaa üheks vaimukamaks inimeseks). "Mort", nagu ka kõik teised Pratchetti raamatud, on muuhulgas vürtsitatud võrratute võrdlustega, mis peaksid lugema panema ka suurima raamatupõlguri. *Sapienti sat.*

OU HOMME ALGAB KOOLIVAHEAEG!

Oliivipuud Kreekas

Kati

Eellugu

Pärast pea kuu aega kestnud suve ilmus äkki Kristiina Punga kiri teatega peatsest koosolekust haridusosakonna saalis. Esialgu ehmatasin: mis ma nüüd siis tegin, aga siis meenus. Ehk mõnigi mäletab veel eelmise aasta lõpuspurdil klassijuhataja poetatud utoopilisi sõnu mingist olümpiale mineku võimalusest. See ta oligi! Olin ju minagi üks üheteistkümnest julgest, kes tookord nime kirja pani.

Vahva on EL-is

Tuli välja, et umbes 100 000 elanikuga Ateena eeslinn Amaroussion oli teinud projekti ja kutsunud kõigist Euroopa Liidu liikmesriikidest (elagu 1.mai!) umbes kolmekümnest õpilasest-õpetajast koosneva delegatsiooni. Kusjuures välja oli otsitud igast riigist umbes sama suur linn kui Amaroussion ise - Eestist seega Tartu. Tartu haridusosakond otsustas reisi pakkuda HTG-le, MHG-le ja Stompi-laadsele koolinoorte bändile "Tünnipunt". Projekti eesmärgiks oli koostöö arendamine Euroopa Liidu liikmesriikide vahel noorsootöö, hariduse ja avaliku halduse vallas. Kava kohaselt kuulusid ürituste hulka ekskursioonid, noorte vahelised tutvumisõhtud, iga linna poolt

tehtavad presentatsioonid ja loomulikult ka olümpiamängude vaatamine - ühesõnaga peamiselt

eufooria - kohal! Valged õhulised majad ja soojus õõntundidele vaatamata. Kõik inimesed naeratasid

Kreeka ühes oma võludega

sõnum: suhelge, noored. Ja seda me tegime.

Minek

12. augustil kell 5.00 asusime Vanemuise alumisest parklast teele. Vapraid olümpiale või lihtsalt Kreekasse ihalejaid oli koos bussijuhtidega kokku 38, treffneriste nende seas 11. Linnavalitsusest olid kaasas Laine Jänes, Sirje Pork ja Georg Aher. Meie oma õpetajatest oli noori kantseldamas Kristiina Punga. Giidi osa täitis absoluutne Kreeka ja oliivipuude fanaatik Galina, kellest meie loominguline seltskond sai inspiratsiooni nii mõnekski toredaks lauluks. Neli pikka päeva bussisõitu ootas ees.

Olek

15. augusti öösel jõudsime kohale. Esimene emotsioon:

lahkelt. Hommikusöök hilines, ja jäigi hilinema nii nagu kõik muugi, konstantselt pool tundi iga päev (see on see *don't worry!* suhtumine). Päevaplaanid nihkusid paigast, kuid ega me võidetud vaba aja üle ei kurtnud - igaüks käis vastavalt oma jõule ja soovile ringi uudistamas ja õpetajad said meie pärast parajat peavalu tunda: jäi ju mõnigi kõik liiga hilja peale. Olümpiaaladest külastasime korvpalli, võrkpalli, kuulitõuget ja kümnevõistluse esimese päeva hommikut. Sini-must-valged me käes lehvisid hoogsalt nii Erkile kaasa elades kui Angoola-Austraalia korvpallimängu vaadates. "Tõelised patrioodid!" kommenteeris meie grupi kohalik juhendaja Vahe. Kolmel korral külastasime ka eestlaste

kohtumispaiagaks määratud kohvikut Ateenas, kus laulsime, tantsisime, saime autogramme ja tegime pilte kõigi kolme medalimehega. Kõigis selleaegsetes lehtedes, mis pajatavad hullumeelsetest eestlastest, on juttu meist. Suhtlemise poole pealt tegid aktiivsemad meist tutvust inglaste, tšehhide, slovakkide, rumeenlaste, poolakate, prantslaste ja loomulikult kreeklastega. Puhkuse mõttes õnnestus reisi ideaalselt.

Tulek

26. august oli see õnnetu päev, kui hakkasime jälle vaikselt põhjasuunas liikuma. Oleks hea meelega kauemakski jäänud, aga kooli oli algamas. Viimase õhtu sai veedetud ühes ilusas mereäärses kuurortlinnas käies ujumas ning paljud meist andsid töotusi tagasitulekuks. Ja siis jälle see lõputu bussisõit. Tartu-Tallinn liinile olemenuid küsimusi! 29. augustil enne kella ühte olime taas Vanemuise parklas. Järjekordne eufooriahoog - bussisõit sai läbi ning sellele järgnenud kurb tõdemine - kogu ilus muinasjutt koos sellega. Nüüd, veeretades hommikust õhtusse halle sügiseseid koolipäevi, välgatab vahest meelde see soojus, lahkus, saadud kogemused ja siis lähevad silmad särama.

Kanuuga Tartust Pärnusse

Kati

Saanud inspiratsiooni olümpiamängude hüüdlausest: "Võimatu on ajutine!", otsustasid kaks vaprat abiturienti Rainer Paenurk ja Ove Tombak suve teisel poolel läbida kanuul üle 200 km, et jõuda Tartust suvepealinna Pärnusse.

Teekonda alustati 28. juulil kell 12.00 Atlantise eest ja esimene ülesanne oli kogu varustuse veekindlalt pakendamine. Kui algus paistis ilus ja päiksepaisteline, siis enamus reisi viiest päevast möödus sõudjatel suuremaid ja

väiksemaid vihmasadusid trotsides. Olgugi et ümber ei käidud kordagi, oli olemine siiski stabiilselt niiske. Viie

Kahjuks tuli treffneristidel Võrtsjärvest kanuu auto katusel mööda sõidutada, sest veekogul oli juba

jäi ka Tānassilma jõgi. Veel teinegi kord tuli koos kanuuga hetkeks veepinnalt lahkuda - Sindi veehoidla tamm oleks olnud oma neli-viis meetrit järsku langemist. Olukord päästeti paati kallast mööda kandes. Mõningaid ebameeldivusi põhjustasid reisi jooksul veel kohati kogu jõe ulatuses levinud võsa ja tormide tõttu teele langenud puud. Paenurk ja Tombak läbisid päevas keskmiselt kuskil 40 km, süües siis, kui kõht tühi, ja magades, kui uni. Hoolimata ette tulnud takistustest ja verele marrastatud pihkudest hõljuti juba 1. augustil kell 15.00 õnnelikult merelainetuse rütmis. Eesti geograafide väited marsuudi läbimise võimatusest tänapäeval oli kummutatud!

päevaga läbiti Emajõgi (sõudes vastuvoolu), Viljandi järv, Raudna, Halliste, Navesti ja Pärnu jõgi.

mitmendat päeva möllamas torm, mille vastu oldi abitud. Sõudmist alustati uuesti Viljandi järvelt, nii et vahele

Kuidas onu Guido meid välismaale viis

Helen

Sellal, kui Eesti suvi oma tõelist iseloomu näitas ja pidevalt taevast vett tellis, et seda siis suure pladinaga maa peala kallata, põgenes grupp treffneriste vihma ja külma eest soojematesse paikadesse. Prantsusmaa ja Hispaania kuumus ja keevalisus olid piisavad tõmbenumbrid ning sinna siis bussijuht Guido juhatusel suundusimegi. Kuigi jah, külma eest põgenemisest ei tulnud midagi välja, sest

niipea, kui meie Eestiga hüvasti jätsime, saabusid Maarjamaale suve palavaimad ilmad. Üks asi, milles ilmselt kogu grupp veendus, oli see, et välismaa pole üldse selline nagu Eesti!!! Väga palavad ilmad, tänavatel kasvavad palmid ja apelsinipuud, lummayalt palju väga ilusat arhitektuuri ja mäed olid lihtsalt võrratud. Kui Pariis pakkus kultuuri, kunsti ja veelkord kunsti, siis sellele vastukaaluks panid

Barcelona, Nizza ja Cannes välja erakordselt kauni looduse ja romantilise Vahemere ranniku. Andorra pakkus poodlemisvõimalusi ka kõige nõudlikumatele klientidele, Monaco pani aga ahhetama väga kallite autodega, mida enamik eestlastest arvatavasti ainult autoajakirjast näinud on. Unustamatud olid ka Viini arhitektuur, Lõuna-Prantsusmaa koopad oma imeilusate stalaktiitidega ja Pierre Late krokodillifarm.

Lisaks kõigele sellele ilusale pidime siiski taluma eestlastele harjumatu kuumust, ruumi- ja õhukitsikust bussis ja Tõehhi ämblikke, keda siinkirjutaja hotellitoas oli kindlasti rohkem kui 7. Ent võrreldes saadud elamustega oli see kõik kõõmes. Positiivseid kogemusi saime igatahes küllaga, vahest oli isegi natukene kahju nii ruttu Eestise naasta.

Õpetajate ütlusi koolitunnist

Ülle Keerberg:

- „Sul on halb mälu vä? Kuidas sa siis sisse said?“
- „Mina pole ainuke lobamokk ...Teil klass lobamokki täis. Me oleme kõik võrdsed, mina ainult natukene kõrgemal...vist.“
- „Ma tean, et ma räägin kiiresti. Aga ma lohutan end sellega, et ma pole ainuke hull siin koolis.“
- „Ai mulle meeldib keelt sügada.“
- „Tule, ma viin su pärast luuaga koju!“ (koorist bussi peale jooksvale lauljale)
- „See on ka lõpuks meheks saanud!“ (ühe õpetaja kohta:)

Priidu Beier:

- „See küll süütu pole!“ (akti kohta)
- „Jutt läheb jooksmas, kuigi teadmisi pole!“
- „Tervist! Nii võtame uuesti, tervist!“ (tunni alguses)
- „Mis sa seda 80-aastast meest ikka enam noorendad.“
- „Akte hakati kujutama olmelistes situatsioonides.“
- „Kas sina oled ka siis lõviga võidelnud?“ (küsides õpilase kipsis jala kohta, olles enne seda rääkinud Milonist, kes võideldes lõviga suri).
- „Prostituut oli sügavalt dekolteeritud.“
- „Las Pille tuleb räägib nüüd feministlikust vaatepunktist.“ (kutsudes Pillet rääkima kunstimuuseumi emotsioonidest)

- „Noh, teil on siin ikka humanitaarkallak ja teile võib siis vabalt kahtesid laduda.....õpilane P - 2+ ja 2-!“ (tõid kätte andes)

Helgi Pähno:

- „Ka metanool lahustub vees hästi, muidu poleks mõned end surnuks juua saanud.“
- „Jood teed, jood igakord natuke klaasi ka.“
- „Ega kõik ei lähe verre, osa läheb makku ja võibolla oksendad vahepeal välja ka!“ (rääkides puskari ajamisest ja alkoholi mõjust)
- „Niisiis, nüüd saimegi leelisega mäele!“
- „Nii, masseerime nüüd oma kõrvu ka, no on ju hea valus???“
- „Amforteersed hüdrokxiidid on meil siis need samasooarmastajad... ebanormaalsed...“

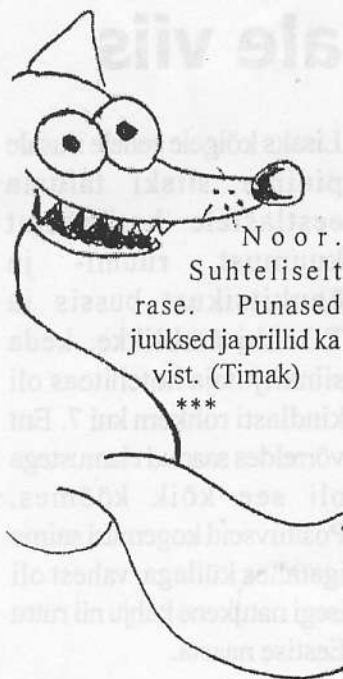
Toomas Jürgenstein:

- „Ei, mine tagasi! Tagasi! No mine TAGASI! (videolindi kerimise)
- „Kui ma nüüd selge peaga selle küsimuse formuleeriksin....— /...mhh, ikka ei tulnud välja...—/..ei, ma ei jäta seda nii, teie tehke, ma siin mõtlen veel...—/ Voh, see juba hakkab eesti keele moodi kõlama.“ (küsimuse sõnastamisel)

Rebased kirjeldavad õpetajaid:

No ma ei tea ju...No ta on selline pikk ja kõhn. Ja ta räägib sellise vanainimese häälega.

A ja tal on prillid ja selline hall kampsun! (Pähno)

Noor.
Suhteliselt
rase. Punased
juuksed ja prillid ka
vist. (Timak)

Einsteini tüüpi... Natuke uimane nägu. Tore inimene! Käib ainult liiga tihti tagaruumis... Ei tea, mis tema seal teeb... Äkki lihtsalt tuleb tagasi ja räägib edasi, hoolimata, kas keegi teda üldse kuulab. Kõige esimeses tunnis avastasime, et tema särgi rinnaesisel on plekid.... Aga toredaid nalju oskab teha! Vahelpeal oskab ka Tallinnat mõnitada... aga ainult natuke... (Reemann)

Lühike. Paksude huultega... Meeleheitlikult ülepea kammitud juuksed, et kiilast kohta mitte näha, tukk moodustab nike märgi...A ja alati on tal viigipüksid... (Beier)

Habe ja vuntsid. Ja rõõmus on ta ka. Hästi rõõmsameelne... (Kokassar)

Hästi äge. Stiilne ja selline....mmm...meenutab „Maie ja Valduri“ Silvit! Ja ta muigab nii armsasti! (Salo)

Pikk, tumedate õlgadeni ulatuvate juustega, jumekas...sellise ilmeka näoga... (Salo)

Vuntsidega...Nagu prillidega Stalin, kellel on dressid seljas! (Parisoo)

Suhteliselt noor naine. Tal on värvitud juuksed...sellised hõbedased triibud. Meiki ta eriti ei kasuta... ja hästi energiline on...naeratab ka palju palju... (Keerberg)

